

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: M. H.**, zastoupena JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 135/2004 - 51 ze dne 30. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížnosti shora označený rozsudek (v kasační stížnosti mylně označený jako usnesení) krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1111/VL - 10 - ZA05 - 2004 ze dne 14. 5. 2004, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí jedinou námitku, která spočívá ve výtce krajskému soudu, že ve věci samé rozhodl, aniž byla stěžovatelce umožněna účast v tomto řízení, neboť jí nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), soud nedostál své povinnosti

podle § 36 s. ř. s. a nepostupoval v souladu s čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí soudu je tedy podle stěžovatelky stiženo vadou řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; současně požádala Nejvyšší správní soud, aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. navrhla napadené rozhodnutí (opakovaně nazývané usnesení) zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a ponechal rozhodnutí na úvaze Nejvyššího správního soudu.

Poněvadž uplatněná námitka směřuje toliko k procesnímu postupu krajského soudu, má pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu význam výlučně obsah soudního spisu. Z tohoto spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 55 Az 135/2004 bylo zjištěno, že na č. l. 47 je založena výzva ze dne 18. 5. 2005, kterou tento krajský soud adresoval stěžovateli, přičemž ji v této výzvě požádal o vyjádření, zda v souladu s možností danou § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasí s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, poučil ji rovněž o tom, že souhlas se presumuje, pokud do dvou týdnů nevyjádří účastník řízení s tímto postupem nesouhlas. Tato výzva spolu s dalšími písemnostmi (vyjádřením žalovaného k žalobě spolu s možností podat k ní repliku do 15 dnů od doručení) byla stěžovateli doručena, o čemž svědčí doručenko založené u č. l. 46 tohoto soudního spisu; podle této doručanky byla zásilka obsahující takovou výzvu nejprve dne 19. 5. 2005 uložena na poště, stěžovatelka si ji osobně vyzvedla 20. 5. 2005. Lhůta dvou týdnů, po jejímž skončení byl presumován souhlas s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání, tedy uplynula 3. 6. 2005; stěžovatelka na výzvu soudu nijak nereagovala, soud o věci rozhodl rozsudkem ze dne 30. 6. 2005.

Kasační stížnost je podána osobu oprávněnou, byla podána včas, důvod, který uplatňuje, je důvodem přípustným, neboť namítá vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 102, § 106, § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí napadené kasační stížností vázán rozsahem i důvody, které stěžovatelka uplatnila (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Právo účastnit se řízení před soudem je nesporně jedno ze základních procesních oprávnění, která nelze tomu, kdo hledá u soudu ochranu svých práv, upřít. Pravidlo pro řízení ve věcech správního soudnictví, tedy i ve věcech azylových, je v zásadě upraveno soudním řádem správním, jenž v § 51 odst. 1 stanoví, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Skutečnosti zjištěné se soudního spisu, tedy především, že předsedkyně příslušného senátu vydala pokyn k vypracování a odeslání výzvy, jejímž obsahem byl postup podle § 51 odst. 1 s. ř. s. včetně poučení o tom, že nebude-li souhlas odepřen, bude se mít za to, že udělen byl, dále, že tato výzva byla stěžovateli řádně doručena (doručenka od této zásilky je založena v soudním spise a má náležitosti požadované procesními předpisy pro její obsah – tj. označení soudu, doručované písemnosti, adresáta a adresy i doručujícího orgánu, prohlášení o tom, v který den byla obálka uložena, jméno a příjmení doručovatele, který potvrdil uložení písemnosti, údaj o tom, zda byla adresátu zanechána výzva, prohlášení o tom, v který den byla zásilka vyzvednuta, jméno a příjmení doručovatele, který potvrdil, že obálku s písemností doručil, jméno a příjmení příjemce, jeho podpis – srov. § 50f odst. 1, 3 a 4 občanského soudního řádu,

svědčí o tom, že tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti neobstojí. Stěžovatelka sama žádné důkazní návrhy ke svému tvrzení, že výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. jí nebyla doručena, v kasační stížnosti nepřináší; podle § 50f odst. 9 občanského soudního řádu, jenž se použije v důsledku pokynu § 42 odst. 5 s. ř. s., nebyl-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé. Samotné tvrzení stěžovatelky, že jí výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nebyla doručena, tedy není způsobilé za této situace závěr o doručení zásilky vyvrátit. Nejvyšší správní soud tak má za prokázané, že výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla stěžovatelce řádně doručena, stěžovatelka ve stanovené lhůtě na výzvu nereagovala, a proto soud při splnění těchto podmínek mohl rozhodnout ve věci samé bez nařízení jednání. Námitka uplatněná v kasační stížnosti je tedy nedůvodná.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal v postupu Krajského soudu v Brně žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za této procesní situaci již nebylo třeba rozhodovat.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatelka nebyla procesně úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. To by příslušelo žalovanému, jemuž ovšem podle zjištění ze soudního spisu nevznikly žádné náklady převyšující náklady jeho běžné administrativní činnosti, proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu